



NÒTULES DE MISERICÒRDIA  
PER LES CRIATURES DEL GOIG

El taller de poesia, 184









VÍCTOR OBIOLS

NÒTULES DE MISERICÒRDIA  
PER LES CRIATURES DEL GOIG

(*Textos-mirall*)



*Escrites en ocasió de l'enregistrament i publicació  
de les FONOGRAFIES de Víctor Bocanegra*





© Víctor Obiols Llandrich  
© D'aquesta edició: Emboscall  
C/Soledat, 7 1r - 1a  
08500 Vic  
[www.emboscall.com](http://www.emboscall.com)

Dipòsit legal: B-2009  
ISBN:978-84-92563-17-3  
Primera edició: gener de 2009





## PREFACI

*La veu és una suma biològica en moviment.*

HENRI MESCHONNIC

He de confessar que em costa desempallegar-me de Víctor Bocanegra. Depèn del dia, dels moments, de les èpoques. I això que el conec des de l'Eon Arcaic. No puc afirmar que siguem amics, però, de vegades, podem estar d'acord. I faig esforços per estimar-lo, tot i que de tant en tant em sigui mala companyia, però la indiferència no la contemplem. L'avorriment còsmic no ens ha atès encara. Algunes reinencions ens reclamen per les cantonades, com exhibicionistes lúbriques. Allò transformable és del nostre gust. Cauen màscares i en neixen de noves. Més val no confessar gaire. I no prometre gens. Aquest, per exemple, és un acte de criminal amistat. Potser fins i tot d'amor fugaç. I perdoni el lector si oximonorejo més del compte. Escriure sobre ell i per a ell, i per ell, a sobre pell i sota pell. I fer-ho sense que m'ho hagi encarregat. Bé, de fet, dic mentida: sí que m'ho ha demanat. M'ha pregat que fes un acompanyament verbal a les seves cançons, tot i que sap perfectament que no sóc erudit musical, ni tan sols cirurgià de sons, i aquí no hi són pas (les cançons). Sóc dispensador d'expedients vagament analítics, amb un trau al mig.

Diguem que ho faig per imperatiu sentimental. No sé si el fet de dir-ne alguna cosa podrà aclarir res, o potser tampoc no diré res que pugui il·luminar cap aspecte de les cançons, de com van ser fetes, de quan van sorgir, de què les va envoltar en el seu procés mediúmic de creació. No, no crec que en pugui dir gaire res, tot i haver-ho viscut de molt a prop, com un fantasma íntim que s'acosta a les hores de vigília o a les de son més profund. Amb la digressió s'hi surt guanyant. I a més, la música –forma suprema d'energia– ha estat feta per ser escoltada, i *sentida* (també les paraules cantades són per ser escoltades, tot i que sempre podem seguir-les amb els ulls, honorable pràctica). Entendre ja és una altra cosa. Em limitaré a compondre textos-mirall. Que siguin reflex de la vida intersticial de les cançons, d'allò que hi trobo d'esquitllentes quan les escolto des d'una altra cambra, o des del carrer, sonant en l'aparell d'un cotxe que passa lent, a no massa volum. I de la música en si... què voleu que us digui? Aquestes cançons són quimeres. En Bocanegra és un melodista menor, ell mateix ho afirma, i amb el seu exigu equipament musical i interpretatiu fa el que bellament pot. Canta perquè té boca. Crea una petita dramàtúrgia sonora que té la sana i modesta intenció d'engrapar-nos pel sentit del que hi sentim, valgui la redundància, amb una veu que voldria aixecar joies furtives, arborar fulles mortes tot sacrificant penyores de

malenconia (això quan no fa intents d'incursió en el music-hall nostrat, i en coses roqueritzades a base d'instint i danses mentals). Jo no li demano més. Ara ja no. Fa vint anys el fuetjava i l'esperonava, el renyava. Encara tenia la il·lusió que es convertiria en un músic consumat (i contumaç): un pianista virtuós i competent, de dits de plata, un cantant més o manco líric, dels que fan el do de pit, i l'ària de bravura, i un bon orquestrador. Res de tot això no s'ha pogut assolir, i pregunteu-me perquè (no us ho diré). Altres físiques se l'enduien en vols de durada inestable. Va esgarriar-se per altres tombants. La música és una mestressa exigent. De tota manera, ell, que li ha estat força infidel, ha tingut la sort que ella té més paciència que una santa, i mai no ha volgut deixar-lo del tot. Té alguna cosa de misericordiosa governanta, de dida bona, de soferta mama-lloca. Les tonades li vénen al cap, els mots apareixen en somnis, els dits fan acords en el teclat i se li confegixen les cançons, gairebé soles, quasi per necessitat, o per art de màgia inspirativa... i una miqueta de feina. Amb economia de mitjans mira de treure'n partit. Conductor lent que quan s'arrenca no l'atures fins que s'estimba. Comença marines a l'aquarel·la, llepades, tot boniques («caramel per a l'oida», en diu el mestre) i després, al·lucinat, fa sortir del mar una alga magmàtica, gemmada i enlluernant, daurada, amb magnets rimbaldians. Són cançonetes biòtiques per assentir o negar

amb el cap, ni per dormir ni per desvetllar-se. I si algunes servissin per amar, oli en un llum! Tot plegat és prou estrany. Mai no ho he acabat d'entendre. Sigui com vulgui, com que allò innominable que surt pels altaveus de la majoria d'establiments públics constitueix un atemptat a la nostra higiene auditiva, us diré que el que fa aquest bordegàs natural, amic –a estones–, és prou escoltívol.

Ja no recordo ben bé quan el vaig conèixer, quan se'm va fer present i corpori, vull dir. Devia ser a les acaballes de 1989. Va aparèixer a les garrigues balears, a ca la Mariona (Es Molí), saltant inconscientment margeres de pedra seca, un poc apardalat («sóc un pardal... que vola de baix a dalt...»), enebriat d'herbes i fonoll, engalipat per batutes anglosaxones i l'embruix d'en Sales. Una temporada a Santa Eugènia, a Es Pla de Mallorca, va donar llum a moltes coses. No sabia com succeïrien els fets (no se sap mai): després d'anys de patinets violetes, de barucades germanívoles a Vallvidrera i Manlleu, i provatures diverses (inclosos Victor de Via i Victor Combo), nasqué el primer grup seriós, amb Pepe Lòpez Jara, i les produccions de Miquel Àngel Núñez. El part dels Bocanegres, assajant al garatge de La Floresta, 1985, amb la línia càntabra i n'Àngel Blàzquez. El disc, on ja hi hagueren canvis de músics, 1986. Les gires, i encara més canvis, 1987, els antics i autèntics «Fuego» de Gràcia (els Bonells, Simon, Vinyals), l'Estevet De Swardt. I la fugida

nord enllà, 1988. Els vuitanta, una dècada desastrosa, però fou la de la seva joventut, i no se'n pot renegar sense greu. Perduda per delicadesa? Abrupte, amb alegries comptades, rauxes sobtades, angoixes menjades. Untats per grans o petits vicis. Vorejant per moments l'abisme. Els Noranta, per sort, foren de regeneració, d'amor i descobriments, de segona formació i punts de llum. Fins a la desaparició de P.P. Sales i l'Homenatge, el bloc de lírica dura... Ara faré el que se'm demana, que és situar i espolsar les FONOGRAFIES, si és que sabem de veritat on són, què són, d'on surten, per què, quan, com... Ell m'ho explica en un paper que m'ha enviat per via electrònica: «Fonografiar: esgrafiir sons amb colors i a sobre esgrafiir-hi mots, i articular-ho tot i donar-li fe de vida posant-se en marxa en els senders de la selva sonora i vocal, proferint notes amb els instruments: iniciant l'esborrany amb piano i veu, i fer que la veu es drexi des de l'ànima per conjurar totes les misèries humanes viscudes sobre la capa de la terra. I complicar-ho amb còmplices: primer, músics, productors, la companyonia fecunda. Després, els oients. I tancar el cercle».

Víctor ObiolsLlandrich  
*Barcelona, Ciutat Vella, desembre del 2008*



I.  
**TERÀPIES D'UN ALTRE PANER**

*Nirvana Dance. EL BALL DE LA NIRVANA*

Aquesta medicina occidental està nerviosa, és un sac de nyervis. Ja no n'hi ha prou amb el jurament hipocràtic. Hi ha hagut baixes i deslleialtats. Disfuncions i defuncions. Allò que pica cura, ens deien de petits. I estar curat és un goig picant. Estar curat d'espants és doblement plaent, perquè vol dir que els espants rellisquen, et rellisquen, i van a parar a algun altre lloc o persona. Estar malalt d'espants deu ser la condició inherent a l'inexpert, que sempre es fot de morros. Però tornem al sac de nyervis dels galens d'aquesta banda de món. Què poden, què han de fer? No moure's gaire, que la foto pot sortir desenfocada. El nosocomi com a temple de la salut prefabricada. Alerta, el que està en perill no és l'humanisme (que també, esclar) sinó la humanitat. Robots de sang i os entren, fitxen, signen, cobren, despatxen, surten. Què ens hem de sentir dir! I ara! La màquina no ens esclavitzarà! Portarem tants xips com calgui per no caure en la perdició. Hi havia aquell boig que de tant fer-se passar per normal, s'hi acabà tornant. Ara és terapeuta. Legions de normalitzadors corregeixen la corba. I tots ben drets, peixats de sopes informàtiques. «Se m'ha

esborrat tot... Què faig?.. Fes un *reset*» Faig cua, tocant-me el genoll, i em rep un metge imaginari: ha rebut una validació timbrada certificant que ha fet uns exàmens (aprovats), i ha rebut unes pinces de treure budells. A noramala, per anunciar la visita de la Gran Desconeguda, més angulosa que un notari, ha après a posar cara de pòquer. L'adverben des del temple: «Qui cerca l'ànima no serveix per guarir cossos!», i ell que s'ho tira tot a l'esquena i penja la bata. Prefereix el cel dels fadrins malcontents. No ha estat capaç —coses froidianes (o floïdianes?). De petit, li quedà la mendinga atrapada a la cremallera. De més gran, l'olor de varon dandy l'abstreia dels mals de cor onírics i de les migranyes assassines. No sé per què t'explico tot això. Què se'n deu haver fet del fill de la Senyora Isabel, la de la granja? Aquesta cançó és un potipoti sobre les dificultats de l'ataràxia, no hi busquis més. El picapedrer d'ànimes, la primera a cent cinquanta. Quan em vaig cansar —perdó, casar— no sabia encara res d'en Grinberg. Adobava címbals. I al peu, hi tinc destí. A dona nyiga, da-li corda fins que riga. I a dormir, que són dos (o tres, ara s'arriba als 90 com si res) dies. Sí.

II.  
LA SANITOSA VOLADURA I ELS MURS  
*FILLA DE LLOPI I AMAZONA*

És la història del milpeus que quan li van preguntar quin peu posava primer al davant per caminar, si el dret o l'esquerre, perplex i pensatiu, no es va poder moure mai més. Sempre hi ha canvis de porta. A última hora has d'embarcar per un altre lloc. Melodies immortals no ens deixen de petja. La fuga fuig per natura, i furga en els més alts sentiments. Fugir envant, enrere, és igual, fer pas de vals, tombarella, ball pla, fouétté, ensopegada, grand écart i torna a començar... Però la música no és una cosa estàtica sinó extàtica, un organisme en moviment continu que només passa quan succeeix. Et proposes d'explicar uns fets molt concrets i precisos i et trobes empantanegat per la falta d'ordre en l'exposició, per la impossibilitat d'establir una jerarquia de les dades. No pot ser que tot duri sense ordre, però potser sí. Un alè simultani que ens embolcalla, sincrònic... la música? Déu? El temps irreal que ho repeteix tot: l'assaig. Tornar-ho a fer, refer, redonar-s'hi. Perfeccionar. I el goig aquell de repetir allò que agrada, l'oració. És la prova (de mentida?) per quan ho fas «de veritat»? I roden i transiten els peuets del nostre insecte sobre la superfície esfèrica, i es retroben passant

mil vegades pel mateix lloc, temps esferoidal, flux que viu del reflux. Feix que viu del reflex. Cordes que vibren per inèrcia. Òrbites descrites amb precisió per un poca-solta, somrient i enginyós, amb la benaurança del nen, o de l'idiota savi, un tersites hieràtic, amb la seguretat per la comprensió del temps. El que fuig i el que no fuig, és a dir, l'eternitat.

Vols que caiguem junts? La marea no ens espera. No, aquí el cantiri no és una recriminació, és un lament. No és un mite, la qual cosa deu voler dir que és un cas real. No cal que ningú s'ofengui per l'ús abusiu d'alguna metàfora. La murada no ha d'espantar. Entrem i sortim de les cases. Enlloc no trobem allò que volem ser. I és que en realitat no volíem ser res. Ni actuar. Bescanviar. Intercanviar besos i gens i pregàries. Sortim fora vila, i allà descobrim que sí, que rescatar el passat és possible a poc a poquet, que farem una disfressa a mida d'època per a cada balada. Diries que és una fusió de contraris? Aigua i Foc? Aire i Terra? Dos en un. I l'ànima: Tres en Un. Volum zero i massa infinita. Ella, la Bella, la desencorada (sense àncora ni cor), descorosa (sense cura ni cor), descorada (freturosa de cor). Potser el suport magnètic morirà (d'aquí quinze anys?), però si s'ha fet la bola de so, serà mel, joia eviterna!

III.  
IDENTITATS VARIADES I TAPES ESSENCIALS  
*(Diàleg entre un Catedràtic i un Follet Ilaüter)*  
*JA FA DIES...*

—Arribo amb la carpeta plena. «Jo em dic»... a mi mateix? «Em diuen», no? (com al Delta!). Observo, escruto, analitzo, dissecciono... i després exposo fonografies pèrfides, tòpiques, àvides, òntiques, tímides, bàrbares...

—Què vols, bandararra??

—Buscar (i trobar) la gran al·lucinació dionisiaca sense trair el goig apol·lini i l'òrfica flama! Dionís és el cos, el ritme, la Terra i el Foc. Orfeu és la melodia, la lira, l'Aigua, l'esperit. I Apol·ló és la ment, l'Aire. Els quatre elements són i estan en la música feta cançó! I jo sóc un esperitó!

—M'atabales! Fuig! Has de fugir d'estudi! Has vist què menjo?

—Què és això?

—Lletons. I turmes. Les has provades?

—Jo no menjo porqueries d'aquestes.

—Tu t'ho perds.

—Ningú no em respon i no travesso mai cap pont.

—Sobretot si te'ls han dinamitat abans. Estàs enjoat! I emmeuat!



—No puc veure encara bé què és de la vida.

—No pateixis. Quantes menys preguntes et facis, abans i més tranquil arribaràs a port. Però procura no trobar-te entre les mans una cançó marcida! Fa pena.

—Som esclaus de l'Efluvi, som esclaus del Xaloc, i també de la miserosa mesquinesa...

—Apaivaga't i vés-te'n.

—No em fa por de veure el meu propi espectre. Penso continuar així.

—Endavant, no et tallis. En el fons... saps? et reconeixeré sempre. Trinquem amb aquest nèctar, amic meu, destil·lat de taronja amarga.



IV.  
BOLQUERS, TALC I CANVIADOR  
*PETITA COSA EMPRENYADORA*

No és incorrecció política, sinó un cant d'amor a la infantesa i la criança. Això per començar. Fer exorcisme de les frustracions que poden arribar a fer congriar els nens (els propis, sobretot, naturalment). Així ens estimem tots més. Ja sabem que la paidocràcia ha encès els ànims. Però és que si acabessin manant de veritat potser el nou imperi d'anarquia pueril venceria totes les malvestats d'aquest món on els adults dels humans semblen haver-se begut tot el seny que quedava en el pot de la maduresa històrica de segles. Passar de gerontocràcies a paidocràcies no hauria de semblar tan forassenyat. Els del mig està vist que no serveixen. I els petitons són visionaris exquisits que als cinc anys diuen coses com: «Mare, saps que l'amor és una cosa de màgia? —Per què, fill meu? —Perquè apareix i desapareix!». O es pregunten: «Pare, qui va construir el cel?», o bé «Com és que els ocells volen si no tenen motor?». I els genitors, perplexos, saben que, diguin el que diguin, se sentiran uns perfectes farsants. Perquè en veritat es fan les mateixes preguntes en codi diferent, i no se les saben respondre. Fou el gran escriptor cartagener Antonio Desmonts qui em posà de

relleu la saviesa de la natura que fa que genèticament es programi que els infants siguin petits, tendres i amables, per compensar l'horror dels plors, gemecs i rebequeries que produeixen a balquena, despertant indefectiblement instints assassins en el cor més pietós. I fou la meva genitora, probablement inspirada en sabers bíblics, que m'indicà que la nostra descendència ens serà, a les velleses, un suport i liniment indispensable. —Si no ens extingeixen abans! —vaig respondre-li. A més, avui la societat ha trobat la solució per destruir definitivament la família (molt més efectivament que no proposava el comte de Lautréamont): els nens, a l'escola i a colònies; els adults, a la fàbrica, l'oficina, el bar i a vacances programades de *low-cost*; els vells, a la residència geriàtrica, i als autocars de l'Imsero per passejar-los. I encara algú li retraurà al cantant que parli del miracle de la procreació en aquests termes? La criació ens exaspera però ens acaba allixonant. Això no és més que un desfogament infantívol. Inofensiu. No li retraguéssiu pas!

V.  
AL GALOP  
*LA LLIBERTAT ÉS UN CAVALL...*

No podia demanar més. Tot havia sortit segons les prediccions. Era allà. La bèstia, esponerosa, de crina voleiadissa al vent i cuassa exuberant. Quin exemplar! Ben ferrada i estrijolada feia patxoca. Era l'epítom de la bellesa eqüestre. Muntar-la, però, no era gens fàcil. Calien virtuts diverses i complexes, essencials, contundents. I difícils d'arribar a definir. Coratge? Inconsciència? Temeritat? Potser. Estratègia i càlcul al cubell dels fems. Per acabar cantant sota un pont calen virtuts? Per córrer a camp obert a càmera lenta? Per avivar la llum de les mirades sense ser mai descavalcat? Doncs sí senyor! Algun xicot estrenu podia muntar l'euga a pèl, i sortir-se'n sense que piafés; altres, només d'acostar-se-li per darrera corrien el perill de rebre una guitza i escostellar-se. Havia succeït més d'un cop. Però també hi havia dones fetes i granades que, ben equipades, tot i les cicatrius, sabien deixar-se dur i dominar-la alhora. I xiques de bell veure, d'anca forta i cor abrandat. I jaios d'elegància sòbria, amb el cap clar, devoradors de síndria i *café crème*. A més d'un el boleïà. Ara bé, tot s'ha de dir: als nens i a les nenes no els calia l'euga. Cavalcaven sols, eren com centaures exposats a

la màgica intempèrie, protegits per la mà dels astres. Quin delit, esbafar-se en la infantesa sense més obstacle que el que determina les limitacions del cos petit! Però no saben el que tenen, i quan comencin a saber, deixaran de tenir-ho. Aleshores, els més preclars hauran d'apendre amb esforç l'art eqüestre. Llegint novel·les de cavalleries no s'aprèn a muntar a cavall. S'aprèn, si s'és impressionable, a enamorar-se. Que no era una invenció, això d'enamorar-se, de les novel·les del segle XIX, segons el Magister? Quin embolic! I els trobadors, doncs, què feien? Estudiar molt abans de posar-se a cantar! I pensar per què compondre amb dotze tons i no amb trenta-un. Però ens han ben entabanat —amb el concurs dels Papes— i ara encara ho paguem, a ritme de fines endorfines. El tempo ho és tot. L'afinació, déu n'hi do. De convencions còsmiques, el món n'és ple. Les trenquem sabent-les, xirois i encavallats. Ho necessitem per sobreviure amb dignitat. I els nostres cors s'estritllen finalment.

VI.  
L'IMPERI DE LA RETÒRICA  
*BARCELONINA*

No cal un tiqui-taca d'èssers per escriure sobre una Barcelonina. Després de no fer res, encara més: el futris esplínic. Queden tres setmanes de classe. «Dejadle, hombres, dejadle, que ella tiene una pena que no se la divierte nadie», diu la cobla flamenca. A cops hi ha canvi de destinatari. I el remitent es queda pensant per què el Destí s'ha interposat en un afer postal. Successivament en la vida es produeixen aquests sotrats destinataris. Persones que ens havien estat vitals passen a ser falsament oblidades (soterrades en el còrtex més aviat). Persones que passaven per allà ens canvien el destí. Com el test que cau del balcó. Després, fins el nom s'oblida. No el rostre. Ni la procedència. Ni un gest puntual. Nosaltres també ens auto-oblidem. I en ressurt, esplèndid, un engendrament fenixiós, a voltes desnerit, també cal dir-ho... Tiqui-taca d'èssers. Rondo d'èssers. Joiosos propàguls. La pregunta, doncs, és sobre temps i espai com a coordenades làbils. Mesurem, sí, la duració de 14 dies, que és el que dura el romanço, perquè aquí sí que s'està per romanços. Però el capteniment del número és seriós, enravenat i normatiu. Al vocalista li hauria abellit

assemblar-se a Barry White, però falta amplitud laringal, entre altres coses. I no és una malplantada, això ja es veu (un poc malcarada sí, com quan t'etziba: —Malplantat!).

Són catorze dies, el que va de pleniluni a noviluni. O a l'inversa, però. Esclar, llum de lluna, ja se sap, tot comença aclarit poèticament, perill...—oblidant les cançons anglosaxones de nom tan peripatètic—però després hi ha licàntrop al canto, hi ha *thriller*, calfred i cap calent. No escanyo cignes, no, que els rosteixo, i me'ls cruspeixo. Alguna cosa a dir? —Sí, procura de córrer cortines i bufar i obrir pulmons sense temor de res. Quant més retòric i impersonal, més subjectes podran reconèixer-s'hi. Si no surts de tu, et fas intraduïble. Si surts massa, avorreixes les pedres. Trobar el punt just és cosa, de vegades, de l'atzar, no et pensis que suant i escarrasant-te te'n sortiràs gaire millor. Les tisores temporals ho tallen tot. Buides el vas i ja el vols ple. Després de l'odissea, la catarsi. O abans.

VII.  
ELUCUBRACIÓ TRIOMFAL  
*/BRAMS / CRITS / LLAMPS...*

Quan el mòrbid cos carròs va accentuant-se, alguna cosa s'ha de fer. Amalgamar totes les ànimes és una possibilitat. Parar compte de tot, ser amatent amb l'univers. Aquesta és feina d'artista. Ell no acabava de trobar el desllorigador. Però ja començava a fer-se una idea del mapa i dels recorreguts beneficiosos: no val a rajar! Ni a barrejar! (si no és amb seny). No es pot ser un autòmat afectiu i deixar-se dur per pulsions que després es decoren per fer veure que s'ha endreçat la casa. Tot el que és pec va a parar sota l'estora i, tard o d'hora, sortirà a la llum racional. Aleshores s'esdevé el Judici Permanent, que no el fan precisament a les perruqueries. De vegades també allò que és bonic i xalest queda soterrat per distracció i s'ha d'extreure, escarbotant com qui baixa a la mina per obtenir el metall preciós. Però tot això ve a tomb perquè aquell dia s'havia aixecat amb el peu esquerre, i tenia sentiments ambivalents. Eren sentiments esdevenimentals, és a dir, que succeïen, esdevenien al tacte, i passaven de la pell al cervell en un segon, per quedar-s'hi instal·lats i no actualitzar-se més. Sentiments que envellien a les golfes del record. I sortia al carrer amb cantera, com il·luminat:

*Ai, els pujadots!  
Em tornen tan ximple  
Que l'afer més simple  
Sembla un embolic.  
I és que tinc fogots.*

D'a on havia tret aquella cantarella enfadosa i ridícula? Misteri. Passades unes hores de cantusseig màntric, se'n tornà cap a casa. Els passavolants se'l miraven amb cara de preocupació, però ningú no semblava tenir la més mínima intenció de fer res per ell. Retornat a casa, va descansar a la butaca de l'avi, i es disposà a llegir concentradament la lletra d'aquella cançó de l'orquestrina sobre els brams i els llamps i atzètera, i va descobrir que la segona tornada feia els verbs reflexius: «homes, dones, que s'estimen , que s'estan estimant...». Homo o auto erotisme? Quina és la *lectio difficilior*. El més prudent és no fer-ne lectures categòriques. Qui vulgui veure-hi l'imperi d'Onània, endavant. I qui prefereixi llangardaixos amb cua de fuet, és lliure d'interpretar. I qui no va a l'era ja sabem que ha dit que no. La resta és clara, una befa simpàtica sobre els vincles relliscosos, lubricats tan sols pels idiomes més purs...i sovint de salvament incert. Pobre d'aquell que no té on caure viu! I tornava a sortir al carrer, aquest cop amb rètols grans i llampants on hi havia escrit el següent:

*Ja no sé com dir-t'ho que Janosécom es deia. —Vols dir que es deia Janosécom? No. Ja no sé com es deia, ni d'on venia ni què feia. Només recordo un tarannà. I que potser ens vam estimar.*



VIII.  
L'HOME DE «'NEM-HI»  
*NEM-HI LENT*

Un dia —això era en la postadolescència— li vas preguntar: «Com era l'home dels teus somnis?» I va respondre: «Et sorprendries de veure com se t'assemblava, amor meu...». I te la vas creure, és clar. Més tard, una mica massa més tard, vas escriure un poema:

Caerddid Canolog: porta  
D'entrada i sortida.  
Primer el joc.  
Primer l'espurna.  
Després el foc.  
Després el joc.  
Després l'hàbit  
(ens estimem encara perquè ens hem estimat).  
—vivim d'inèrcia i no ens és grat—  
Després l'adéu.

És indiferent la velocitat. La saviesa es troba en l'atemporar, i després atemperar. Cauen gotes de pluja sota un cel blau. Tractar la cançó com una passió erudita.



I l'amor no mira el rellotge ni el mòbil ni el calendari.  
Nosaltres sí.



IX.  
EN MANS D'ILLENCA FEBRE  
*VINE-VINE*

No ens entendrem mai... del tot. Aquesta precisió m'alleuja: d'acord, l'absolut no existeix, amb l'edat ho hem après, però les aproximacions al Cim ens proporcionen petites gratificacions pures. A l'ombra d'un bosc o d'un sofà. Aquí tot plegat és un rescat, i això és el que en queda, passat per diverses mans. Els boques insistien en la dictadura del funky. S'ha acabat la broma (o tot just comença...). De vegades, per arribar al seu estat performatiu de gràcia, una cançó ha de ser pacient i esperar, esperar el seu moment i els seus faedors, i el seu clima. Posar-se roba divina de núvia i anar a l'altar sense embulls. Desminyonar-se. Despullar-se. Anellar-se (amb pírcing, com ara el volen) i després... ser segrestada pels solters alegres de Marcell! És igual, prenguem-ho com gra de sal. La vida és feta de versions. I tots hi serem al Ball amb la Desvergonyida! I avorrirem les misèries de la societat pandàrica. Les consuetuds esclavitzadores. Les eternes residències. El doble imperatiu del títol corresponent indica plural, és a dir, insistència. No va cap als circs d'euro-visió, sinó cap a visions més artitzades, aurífiques, sense un euro a la butxaca, però no menys grotesques. I què hi tenim contra

el grotesc? Com canonitzar la banalització? (—Impossible, ja ho està!) Dues ombres beòcies s'arrosseguen i cerquen epifanies vaqueres, ni que siguin mínimes. L'oblit de la condició d'home vol dir de la condició humana, no parla de gènere particular. Per una vegada, deixem els gèneres tranquils! «Allà», deu ser el paradís terrenal, cànem inclòs. Pocs i ben avinguts. Indolència, però una indolència pagana, sense culpa, i fecunda, alimentosa. Vici i ritme comparteixen casella, són recíproca bessonada estel·lar, i diuen coses de plaer. Una reviscolada, un *revival*, perquè no sigui dit. La fe intocable (i a voltes tocadíssima!). La incapacitat de fidelització en experiències extremes. Increïble? Al contrari, més creïble que mai. Començar sempre per la negació quan vol expressar-se finalment assentiment total. Real! No m'ho puc creure? Creu-t'ho. Així com ho has viscut. Descreure del viscut? Si no ho escolto no existeix per a mi. Ningú no sona a gust de tothom. Cada cop sóc algú diferent del que represento. Les set vides se't multipliquen (o van caient, com els deu negrets?). I la fe augmenta, creixent, engreixant-se. Fins que rebenta.

X.  
APOLOGIA DEL TERRORISME  
SENTIMENTAL  
*PER AMOR*

Podem explicar els embats de la vida per creuaments de contingència. Per no resoldre res. La paraula de quatre lletres que és en boca de tothom i en cor de ningú. Bé... no cal exagerar. La Flor Blavissa, malaltissa, quasi negra, l'ha mig redimit, acollint-la amb un salva-vides escarcanyat, llit de barca naufraga, entre aigües oleaginoses. I ell, l'acompanyador, el que aguanta el tipus, ell és el més estripat dels pòtols terraqüis. No res sinó un retorn etern amb mal temps de fons, dels que inspiren. Rutines ocultes i crues. Tot ben clos i clar és la clau que tot ho toca, tot ho obre, i tot ho tanca, la *surveillance globale* per estar tranquils (i morts de fàstic paranoide: càmeres sota les pedres).

—Quins camins no hem fet per arribar a la conjuntura d'uns moments? —Te n'adones que tot són cruïlles i cabdells? —Quin és el teu timó, que se t'endú? Qui és que et porta? —Ni sé ni me n'adono de res: camino. —És la pietat que ens torna aspres. Entrem altre cop en un túnel de temps. —Massa crit no deixa sentir la veu, el dictum. —Ets Fedra quan descobreix que Hipòlit és capaç d'estimar, però no a ella. A Ella, no. A mi, no.

L'enumeració és arbitrària, esclar. Restringida. Però dóna per desenvolupar i engendrar una anatomia d'aquest compost fet de sensació, emoció i pensament, i deixar que camini, encara que faci més por que un frankenstein arlequinat. O «una», no se sap mai, tot i que la llengua li ha donat gènere masculí. No pot ser un híbrid de vigor canviant, això de «la/l'amor», un epicè mutant? Impossible apedaçar parracs: acabarà nu, tal com vingué al món... haurà de menester crosses per abraçar amb convicció... De moment, s'administra dosis extravagants d'un coratge afrodisíac, anomenat emadémaá (amb permís de la Ciprina amb mantellina) i col·lecciona mirallets per atrapar aloses. Al capdavall, la cançó del cas no és res més que un exercici limitat sobre pronoms febles. I tot a fi de fer allò que diuen que han vingut a fer l'heroi i els seus saberuts congèneres en llur camí esverat sobre la capa d'aquesta terra. Vaja! Perquè després vingui algú i t'aixequi la camisa!





«...I el que hom escolta en el concert, si ho sabés, no és només l'harmonia de sons, sinó el murmuri dels innombrables esperits reactius de dins nostre, momentàniament reviscolats, que es remouen com els moviments invisibles de la ment onejant entre somni i son, que no s'adonen de les formes fugisseres que són llur ombrívola substància. [...] Es considera que la música, remouent alguna cosa dins nostre, remou la Memòria: no em refereixo a la nostra memòria personal, la memòria dels nostres vint anys i més, sinó la Memòria heretada, la Memòria que ens arriba d'aquells que han viscut abans que nosaltres en la nostra ètnia, i en altres ètnies, sense límit, on fem confluïr tota la vida passada del món, totes les emocions, passions, experiències de milions i milions d'homes i dones ara traspassats, les vides dels quals han passat sense saber-ho a la nostra vida, i en formen part. —És una Memòria que està arrelada profundament en la ment, sense imatges, tan vague que només la vaguetat de la Música, tocant-la subtilment, la desperta vagament fins que

“Recorda ses augustes estades  
i murmura com allí ho fa l'oceà”».

WALLACE STEVENS



## ÍNDEX

<i>PREFACI</i>	5
I. TERÀPIES D'UN ALTRE PANER <i>Nirvana Dance. A.K.A. EL BALL DE LA NIRVANA</i>	11
II. LA SANITOSA VOLADURA I ELS MURS <i>FILLA DE LLOP I AMAZONA</i>	13
III. IDENTITATS VARIADES I TAPES ESSENCIALS <i>(Diàleg entre un Catedràtic i un Follet Il·lúter) JA FA DIES...</i>	15
IV. BOLQUERS, TALC I CANVIADOR <i>PETITA COSA EMPRENYADORA</i>	17
V. AL GALOP <i>LA LLIBERTAT ÉS UN CAVALL...</i>	19
VI. L'IMPERI DE LA RETÒRICA <i>BARCELONINA</i>	21
VII. ELUCUBRACIÓ TRIOMFAL <i>I BRAMS I CRITS I LLAMPS...</i>	23
VIII. L'HOME DE «NEM-HI» <i>‘NEM-HI LENT</i>	27
IX. EN MANS D'ILLENCA FEBRE <i>VINE-VINE</i>	29



X. APOLOGIA DEL TERRORISME SENTIMENTAL 31  
*PER AMOR*

WALLACE STEVENS *MÚSICA I MEMÒRIA* 35





Imprès a Vic.  
Gener 2009.



